

SOMOGYI KOVÁCS TERÉZ

ÍTÉLET

Te csak mégy
kezekben zúgó városok
alélt hitek
perlekedő gyanú
hitehagyott múlt.
Vonalak rajzolódnak
előtted
elmerült hitek keresnek
benned feloldást
kitépik alólad a földet
lassan zuhan az értelem
— tiltott zokogás.
Árnyék leszel a falon
mosolyod a távolból üzen
és csillag útjain felrajzolódik
a megfoghatatlan ige.

A késpenge megválthatatlan.

Naponta újra teremtéd magadat
önvádból
hőfém sziklából.

KIMONDHATATLAN

Mikor még nem voltál
megálmodtalak
ahogy a szükség álmodik
magának
görcsbe szorult kezekkel
szébb napokat
ahogy a szorongás tekint
az oldás után
kicsit félőn
mindig vissza-visszatérőn
szivárvány szemekkel
úgy öleltelek kuporgattalak
mikor megálmodtalak
ahogy magzat fészkel
az anyai ölben

búvik a megtartó erőbe
s te úgy jöttél
mint nincstelenségben
a nélkülözhetetlen darab föld
a hiányzó falat kenyér
várakozásod hitéből
törékenyívű szándékom
felépítette a lét
egyet-súroló kupoláit
világra álmodta magát
a halni készülő dac
csak fény van csak nap
csak a Te hatalmad ragyog
kimondhatatlan.